

AVIZ

referitor la proiectul de Lege pentru ratificarea Convenției Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate, a Protocolului adițional pentru prevenirea, reprimare și pedepsirea traficului de persoane, în special a femeilor și a copiilor, precum și a Protocolului adițional împotriva traficului de migranți pe cale terestră, a aerului și pe mare, adoptate la New York, la 15 noiembrie 2002

Analizând proiectul de Lege pentru ratificarea Convenției Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate, a Protocolului adițional pentru prevenirea, reprimare și pedepsirea traficului de persoane, în special a femeilor și a copiilor, precum și a Protocolului adițional împotriva traficului de migranți pe cale terestră, a aerului și pe mare, adoptate la New York, la 15 noiembrie 2002, transmis de Secretariatul General al Guvernului cu adresa nr.106 din 20.06.2002,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art.2 alin.1 lit.a din Legea nr.73/1993 și art.48(2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează favorabil proiectul de lege, cu următoarele observații și propuneri:

1. Convenția Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate și cele două protocoale adiționale sunt încheiate la nivel de state și se referă la statutul persoanelor, drepturile și libertățile cetățenești, implicând modificarea legislației în vigoare și, de aceea, potrivit dispozițiilor art.4 din Legea nr.4/1991 privind încheierea și ratificarea tratatelor, urmează să fie supuse Parlamentului spre ratificare prin lege.

Având în vedere natura reglementărilor ce urmează a fi ratificate prin proiect, acesta face parte din categoria legilor ordinare, infraționalizarea faptelor prevăzute la art.5, 6, 8 și 23 din Convenție, art.6 din Protocolul adițional la aceasta împotriva traficului ilegal de imigranți și art.5 din Protocolul adițional privind prevenirea, reprimarea și pedepsirea traficului de persoane în special a femeilor și copiilor, urmând a fi stabilită ulterior, prin reglementări interne.

2. În titlul proiectului de lege, nu sunt redată denumirile exacte ale celor două protocoale adiționale la Convenție, ci acestea sunt preluate într-o formă prescurtată.

Întrucât pentru identificarea celor două protocoale, denumirea acestora trebuie să fie redată riguros, propunem ca titlul proiectului să fie reformulat după cum urmează:

“Lege pentru ratificarea Convenției Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate, a Protocolului adițional la Convenția Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate privind prevenirea, reprimarea și pedepsirea traficului de persoane, în special al femeilor și copiilor, precum și a Protocolului împotriva traficului ilegal de migranți pe calea terestră, a aerului și pe mare, adițional la Convenția Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate, adoptate la New York, la 15 noiembrie 2000”.

Este necesară însă și revederea traducerii din limba franceză a titlurilor celor două protocoale, pentru a verifica dacă nu este vorba de aceeași topică a frazei în ambele cazuri și a se face modificarea corespunzătoare.

Observația este valabilă și pentru redactarea articolului unic .

3. Cu privire la propunerea Ministerului Afacerilor Externe de a se formula rezerve în problema acceptării jurisdicției obligatorii a Curții Internaționale de Justiție și discuția purtată în jurul acesteia, considerăm că, pentru a evalua corect poziția României, ar trebui făcută distincție între acceptarea de principiu a jurisdicției obligatorii a Curții Internaționale de Justiție, în baza art.36 alin.(2) din Statutul acesteia, și acceptarea ad-hoc a jurisdicției în anumite tratate și convenții.

România, ca majoritatea statelor, nu a acceptat jurisdicția obligatorie a Curții, iar în cazurile în care o asemenea problemă s-a ridicat cu prilejul ratificării/aderării la vreo convenție, a manifestat o anumită reținere, dar și flexibilitate. Ca atare, într-un număr mai redus

de cazuri, România a acceptat încă de 1990 jurisdicția, în alte cazuri după 1990, România și-a retras rezervele pe care le formulase anterior la unele convenții, iar în alte cazuri de ratificare/aderare, nu a mai formulat rezerve. Cu toate acestea, chiar dacă România a manifestat o anumită flexibilitate în problema jurisdicției obligatorii a Curții Internaționale de Justiție, nu ar fi riguros exact să se afirme că, în prezent, ne-am afla în fața unei renunțări generale în problema jurisdicției obligatorii a Curții Internaționale de Justiție.

Semnalăm faptul că nu puține sunt statele (printre care se numără Franța, SUA și altele) care au formulat rezerve cu privire la jurisdicția obligatorie a Curții Internaționale de Justiție în cazul unor convenții privind drepturile omului. Faptul că după 2 ani de la adoptare, doar 7 state au ratificat Convenția, nu are relevanță cât privește acceptarea jurisdicției, iar împrejurarea că aceste documente au ca obiect aspecte cu totul aparte (încriminarea unor fapte, confiscarea de bunuri, organizarea de anchete comune, extrădarea și altele) îndeamnă la o anumită prudență. Întrucât prevederile din cele 3 documente oferă statelor posibilitatea de a nu se considera legate de obligația de a se supune jurisdicției Curții Internaționale de Justiție, considerăm că o asemenea posibilitate ar trebui avută în vedere și de Partea română.

4. Textul articolului unic nu răspunde exigențelor prevederilor art.71 din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, potrivit cărora în cazul în care două sau mai multe înțelegeri internaționale se ratifică printr-un singur act, măsura ratificării se va exprima pentru fiecare înțelegere printr-un articol sau alineat distinct.

În aplicarea acestor dispoziții legale, propunem reformularea alin.(1) al articolului unic, astfel:

"Articol unic. - (1) Se ratifică:

a) Convenția Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate, adoptată la New York la 15 noiembrie 2000;

b) Protocolul adițional la Convenția Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate, privind prevenirea, reprimarea și pedepsirea traficului de persoane, în special al femeilor și copiilor, adoptat la New York la 15 noiembrie 2000;

c) Protocolul împotriva traficului ilegal de migranți pe calea terestră, a aerului și pe mare, adițional la Convenția Națiunilor Unite

împotriva criminalității transnaționale organizate, adoptat la New York la 15 noiembrie 2000".

5. La articolul unic alin.(2) lit.a), partea finală este ambiguă și pentru un plus de precizie în exprimare, considerăm necesară înlocuirea sintagmei "cu Statele-Părți", cu expresia "cu **alte State-Părți**".

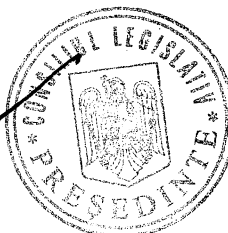
Propunerea are în vedere, pe de o parte, faptul că astfel cum este redactată teza respectivă induce ideea că România consideră Convenția ca bază legală în materie de extrădare cu toate Statele Părți, și nu când se adresează fiecăruia dintre statele părți la aceasta (așa cum s-a intenționat), iar pe de altă parte, expresia "**cu alte state părți**" a fost reținută și în art.16 paragraful 5 lit.a) din Convenție.

6. În ceea ce privește textul în limba română al documentelor supuse ratificării, semnalăm următoarele:

a) la traducerea textului Convenției, s-au folosit unii termeni inadecvați contextului din punct de vedere al semnificației lor juridice, motiv pentru care propunem a se revedea textul original. Avem în vedere expresiile "care dau efect" în locul sintagmei "adoptate în aplicarea" din cuprinsul art.6 paragraful 2 lit.d); "mișcării" în locul cuvântului "circulației" din art.7 paragraful 2; sintagma "după cum se cuvine" în locul expresiei "după caz" la art.30 paragraful 2 lit.d) și art.31 paragraful 7. Observația este valabilă și pentru cele două Protocoale.

b) redactarea unora dintre clauze este defectuoasă datorită unei traduceri inadecvate a textului original. Avem în vedere clauzele de la art.16 paragraful 3, art. 18 paragraful 21, lit.c) și art.26 paragraful 2.

PREȘEDINTE

Dragoș ILIESCU

București
Nr. 851/24.06.2002